Báthori Csaba

Séta közben

Ez maradt, ez a padra
dőlt test: örömem adja
zöld deszkára lerogyva
ez a gyenge ebadta.

Kelletlen ő, de kellő,
nélküle nincs kerengő
tarisznyás gumibendő:
ledől, és úgy eseng ő.

Labda-e most vagy elhullt
levélköteg, arany hold,
vagy gombostűre felszúrt
pillangó, aki elmúlt?

Sejtjei szétriadnak,
esze elszállt sugallat
odva, néma vakablak,
meddő esztelen írmag.

Önmaga fényűzése
hatvanharmadik éve,
reményből télbe érve
érkezik meg a végre.

Talán van itt egy ürge,
ki épp neki terítne,
elhozná, ami messze
szállt tőle idegenbe.

Hogy ne a híg Dunában
keresse, ami álom,
s ne szakadékra lásson,
mi átér a világon.

Ne kelljen elodázni,
ami gyönyörű holmi,
lehessen megidézni,
mi el akar enyészni.

S nem csak lecsengetéssel
ferdüljön el az élet,
s ha megjelent a vég-jel,
legyen is kész a készlet.

Ne csak két inga lábbal
viselje, ami meghal,
békítse ki magával
a sok visszhangtalan dal:

ne várj csodát! Nyugalmad
a csoda, ha kikaptad
egy grammját, vagy alattad
nem szakadék a padlat.

És úgy sétálj ki este
a rezzenő terekbe,
elrontva, el nem esve
mintha most is keresne

valaki.